

Слово про слово

На початку було Слово...

ВСЕУКРАЇНСЬКА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА WWW.SLOVOPROSLOVO.INFO

Духовно-просвітницьке видання

Липень 2018 № 6 (66)

Хрещення Русі і хрещення за вірою

1030 років тому Русь зробила свій історичний вибір на користь християнства. Хрещення Русі стало символічною подією – зануренням у нову віру, нову культуру, нову епоху. Київські князі зробили рішучий крок від варварства в цивілізацію. Це був перший проект інтеграції руських земель у світ християнської цивілізації. Адже можна було прийняти коптське, або ефіопське християнство, але князів приваблювало не лише християнство, але і цивілізація, яка була основана на християнстві – багатство культури, благополуччя християнських народів, потуга держав.

У свідомості просвітлених русичів ці речі були пов'язані – правильна віра і високий рівень життя. Вибір віри був не лише духовним питанням, але і вирішенням соціальних, економічних, політичних проблем.

Митрополит Іларіон у своїй відомій проповіді говорив про хрещення як про зорю нового життя для всього народу:

«Віра благодатна по всій землі поширилася і до нашого руського народу дійшла. І законницьке озеро висохло, євангельське джерело наповнилося водою і всю землю покривши, і до нас розлилося... Та якщо хтось і не любов'ю, то через страх (перед) повелителем хрестився – бо було благовір'я його з владою пов'язане. І в один час

вся земля наша восславила Христа з Отцем і зі святим Духом... Тоді почала пітьма ідолська від нас відходити, і зоря віри явилася. Тоді пітьма бісівська згинула, і слово євангельське землю нашу осяяло».

Слово прозвучало, але було забутим. Світло згасло. В тому, що зробили, засумнівалися. Віри зріклися.

Хрещення – не лише благословення для народу, але і його обітниця Богу, обіцянка вірності. Якщо ця обіцянка порушується, починається руїна. Якщо історія нашої цивілізації починається з хрещення, то відновлення можливе лише через повернення до тієї події, через оновлення даної обіцянки.

1030 років потому знову стоїмо на тому ж місці – ми, нащадки Русі, діти Володимирового Хрещення, хочемо духовного оновлення, занурення у справжню віру, свідомого прийняття християнської істини. Але також очікуємо, просимо, молимо Бога про переміну всього нашого життя відповідно до принципів віри. Мріємо про християнську країну, в якій будуть вірити і жити за Євангелієм.

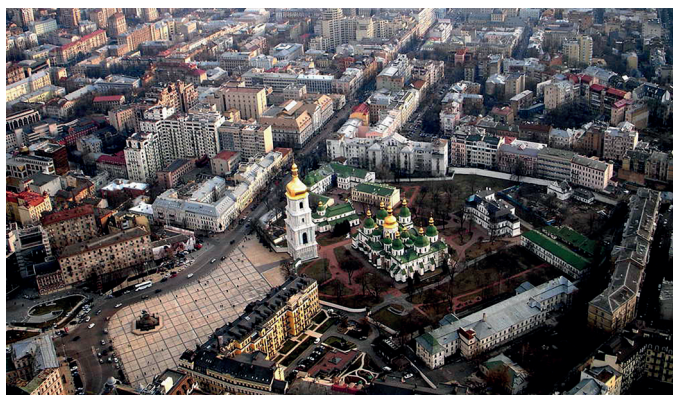
Святкуючи історичний вибір нашого народу, маємо сьогодні запитати себе: що не так із хрещенням? Чому правильна віра не спасла народ від руїни, рабства, міжусобиць? Чому при такому духовному багатстві живемо так бідно? Чому віримо правильно, ортодоксально, а живемо, як прийдеться? Чому до цих пір топчемося на місці, розглядаючись по боках, заздючи сусідам, порівнюючи їхню віру, ніби ми ще не зробили свій вибір? Чому наша християнська історія настільки бідна, що Володимирове Хрещення Русі залишається заледве не єдиною об'єднуючою подією?

Хрещення Русі викликає багато запитань ще тому, що біблійне вчення про хрещення має на увазі віру того, хто приймає хрещення. Коли посиляються на доручення Христа «хрестити всі народи» (Мт. 28), то забувають про інші сусідні слова – «навчіть народи», «нахваючи їх». Хрещення має бути підготовлене. Народи мають бути просвічені Словом Божим, а після хрещення мають зростати у вченні, жити згідно вчення.

Маємо бути вдячні Богу за таких великих духовних вчителів, як митрополит Київський Іларіон, який залишив нам видатну проповідь «Про Закон і Благодать», але таких було мало. Народ не знав закону, а тим більше не знав благодаті. Варто нагадати, що лише в XIX столітті Слово Боже стало масово доступним для народу. У тому ж столітті народ, який відкрив для себе

Продовження на сторінці 2

Хрещення 1030 років тому і цивілізація

Саме вони створили сучасну цивілізацію – послідовники Ісуса з Назарету. Це вже пізніше нам «пояснять», що церква і віруючі – вороги науки, прогресу і демократії...

Християни стали основоположниками системи освіти. Майже всі найвидатніші університети світу засновані як біблійні школи і духовні семінарії.

Знаменитий Оксфордський університет був створений в 1117 році виключно для того, щоб дати церковним служителям серйозну освіту – як богословську, так і природничу. Адже саме ця категорія громадян була відповідальна не лише за духовне годування пастви, але і за загальне її просвітлення. Це вже пізніше в стінах цієї альма-матер Річард Докінз – «найзнаменитіший атеїст сучасності», – почне усім доказувати, що він походить від мавпи.

Те ж саме стосується і великої американської трійки університетів: Гарварда, Йеля і Принстона. Перший названий в честь місіонера Джона Гарварда і спочатку навчав духовенство. Другий створений священиками-пуританами, його студенти жили на загальній території і разом зі своїми наставниками відвідували недільне богослужіння. Третій – заснований в середині XVIII ст. священиком Джонатаном Дікінсоном, у нього ж вдома проходили перші заняття.

Це пізніше студентам будуть забороняти молитися в кемпусах вголос в ім'я Христа, бо це нібито когось дискримінує.

Київська академія була створена в XVII ст. митрополитом Петром Могилою і православними братствами.

Продовження статті на сторінці 2

Хрещення Русі: вчора, сьогодні, завтра

Ювілей хрещення Русі – це значна подія для всього світу. Адже значення та вплив хрещення Русі виходить за межі конфесійних рамок.

Роздуми над темою про роль християнства в житті українського народу привели мене до простого порівняння – чим рік 988 відрізняється від 2018 року?

Багато чим, але точно не проблемами. Князю київському було не легко з боярами, з племінною знаттю, з розбудовою країни. Особливо, коли займався реформами – адміністративною, військовою, врешті першою релігійною. Але всього того було мало для добра і єдності, для успіху та процвітання найсхіднішої на той час європейської держави.

Також не відрізнявся і проблемами людей, адже вони ті ж – бідність і хвороби, корумпованість і жадібність, безправ'я та беззахисність, насильство та пограбування. Особливо зауважу про ті ж проблеми у родинях: подружжя невірність, розлучення, співжиття до шлюбу.

Але коли київський князь отримувал якесь «просвітлення», то нова реформа одразу вступала в дію і робилася загальнонаціональною. Таким чином, князь своєю волею, не без підтримки як деяких високопосадовців, так і певної кількості киян, робить епохальний поворот – хрестить спочатку киян, які, на відміну від сучасних, мали тоді наравду зайти у воду, а згодом десь швидше, а десь повільніше, і решту своєї держави. Він своїм прозрінням і вольовим рішенням уводить новий релігійний порядок, зраджуючи вірі батьків.

Продовження статті на сторінці 4

Хрещення 1030 років тому і цивілізація

Початок статті на сторінці 1

Це пізніше в Києво-Могилянській академії будуть проводити порно-виставки, протестуючи проти «релігійного ханжества і мракобісся».

Саме християни заклали основи точних наук. Паскаль, Пастер і Джоуль були одночасно дослідниками природи і дослідниками Біблії. А Ньютон взагалі мав репутацію професійного богослова, і тому писав: «Небесний Владика управляє всім світом як володар Всесвіту. Ми дивуємося Йому тому, що Він досконалий, шануємо Його і схилиємося перед Ним з причини Його безмежної влади».

Це вже потім з'явиться Чарльз Дарвін і подібні «вчені», які всім «відкриють очі», нібито Бога немає, людина походить від мавпи, а церква і богослови – вороги науки.

Саме християнські монахи почали навчати дітей грамоти, створюючи таким чином перші загальноосвітні школи. Це вже пізніше нам «пояснять», що в школах немає місця релігії, а предмет «Християнська етика» в епоху знань і просвіти шкодить підростаючому поколінню.

Знову ж саме освічені монахи – Мефодій і Кирило – впорядковували старослов'янську буквену писемність і алфавіт, що дозволило навчати грамоти народ і переписувати церковні твори.

Книгодрукування, винайдене Гутенбергом у Західній Європі (XV ст.) і Федоровим на наших теренах (XVI ст.), призначалося виключно для друкування текстів Святого Письма. Це вже пізніше типографські верстати стануть використовувати для того, щоб виготовляти радянські плакати з атеїстичною пропагандою.

Саме християни приносили грамоту, медицину і загальне просвітлення у віддалені кутки Африки. Такі люди, як місіонер Давид Лівінгстон, присвятили своє життя служінню забутим племенам, а також привнесли у стару Європу колосальні об'єми невідомої інформації про так званий чорний континент. Це вже пізніше іноземним християнським місіонерам прийдеться принижуватися в посольствах і щось доказувати, щоб отримати право відвідати іншу країну.

Саме при храмах, молитовних домах і монастирях у Європі створювали перші лікарні і госпіталі. Це вже пізніше у Великобританії звільнять віруючу медсестру з роботи за те, що вона запропонувала пацієнтці за неї помолитися.

Саме віруючі у Христа піднесли цінність людини, яка створена за образом і подобою Бога. Християни заклали основи європейської демократії і принцип прав людини. Але при цьому еталоном для життя і мірилом добра і зла продовжували оголошувати Святе Письмо.

Це вже пізніше нам повідомлять, що етичного еталону не існує, а шведського пастора посадять у в'язницю за осудження гомосексуалізму, таким чином, повністю дискредитуючи принцип свободи слова. Це лише в 1920-му ленінський Наркомздрав уперше в історії оголосить легальними аборти. Пізніше до цього рішення пристануть і в США, в 1973-му, через рішення Верховного Суду. Таким чином знівелювали фундаментальне конституційне поняття – «право на життя».

Це Робер Шуман, ревний християнин-католик і голова МЗС Франції, озвучив у 1950-му пропозицію сформувати Європейське Об'єднання вугілля і сталі, яке стало основою для створення Європейського Союзу. Християнська віра просочувала всю політику Роберта Шумана. Це вже пізніше європейські парламентарі категорично відмовляться в проєкті європейської конституції згадати роль християнства в історії Європи і ЄС.

Саме послідовники Христа привели до процвітання південну частину Кореїського півострова – молитвою і чесною, наполегливою працею. Зі зруйнованої буддистської і шаманської країни в 1950 році Південна Корея перетворилася у процвітаючу християнську країну з лідируючими промисловими брендами. Саме в цій країні тепер знаходиться найбільший у світі християнський церковний прихід, який налічує більше 800 000 (!) прихожан – євангельська церква Йоїдо в Сеулі.

І наостанок – сьогодні туристам нічого було б навіть фотографувати в Європі, якби не християнська спадщина, у тому числі архітектурна і живописна.

Це вже потім усі увійдемо в епоху тотального нігілізму. І чим закінчиться ця епоха – відомо одному Богу.

Руслан Кухарчук

Хрещення Русі і хрещення за вірою

Початок статті на сторінці 1

Писання, почав ставити запитання про хрещення – яким воно має бути, що потрібно переосмислити у своїй вірі і що потрібно змінити у своєму житті. Не випадково в XIX столітті виникає євангельський рух, спадкоємцями якого є сучасні баптисти, прибічники свідомого занурення у воду, свідомого «занурення» у віру.

11 липня 1869 р. житель українського села Карлівка Єфим Цимбал вимагає від німецьких колоністів охрестити його за вірою, чого не очікували, але в цьому керівництво общини братських менонітів відмовити не змогло. З того моменту хрещення за вірою стали масовими. «Чи віруєш ти, що Ісус Христос – Син Божий? Чи обіцяєш служити Богові добрим сумлінням?» – ці запитання вимагали свідомого рішення, утверджували вільний і відповідальний вчинок людини. Можна сказати, що поширення Писання і хрещення за вірою були другою хвилею протестантизму в Україні, але я надаю перевагу говорити про євангельське пробудження, яке торкнулося всіх, у тому числі хрещених не за вірою, не за благодаттю, а за законом, вказівкою, звичкою.

Сьогоднішнє запитання про Хрещення Русі адресується кожному зі спадкоємців тієї історії. Подібно древнім патріархам, князь Володимир від імені народу уклав завіт із Богом. Але сьогодні нам потрібне підтвердження і відновлення того завіту – на особистому, вільному, свідомому рівні. Чи віриш ти? Чи обіцяєш?

Михайло Черенков

Стівен Болдвін – голлівудський актор і християнин

Стівен Болдвін – 51-річний актор, наймолодший з чотирьох братів Болдвін. У фільмографії актора – десятки картин, найбільше він відомий роллю Майкла Макмануса в оскароносному фільмі «Підозрілі особи».

Стівен Болдвін почув про Бога 11 вересня 2001 року, коли зруйнували башти «Близнюки» в Нью-Йорку, коли здавалося, що в Америці й у всьому світі наступає час антихриста. Він, корінний нью-йоркець, дивився на це безумство і, як і багато хто, почав у той момент молитися. І Бог відповів йому. Стів почув відповідь: «Це все роблять люди. А Я прийшов для любові... Ти мені потрібен, щоб розповідати про Мою любов...» З того трагічного дня Стів Болдвін, один із найпопулярніших американських кіноакторів, дитина Голлівуду, з'явився в 54-х фільмах, – повірив у Бога і повірив Йому. І став розповідати про Його любов...

Стів цього року в травні відвідав Київ, взяв участь у VII Національному молитовному сніданку, на якому зібралося біля 700 гостей з 15-ти країн.

Окрім того, Стівен Болдвін стане спікером Дня Подяки 16 вересня на Хрещатику в Києві.

Якобчук Анатолій

Хрещення дітей, за і проти

Відносно хрещення дітей існують різні погляди. Не всі християнські деномінації притримуються одного погляду на це питання. У народі ж побутує думка, що хрещення оберігає дитину від злих сил і забезпечує їй хороше життя. Спробуємо розібрати це питання, основуючись на Біблії.

Перш за все потрібно сказати, що хрещення, або занурення у воду – це єврейська традиція. Здавна існували водойми для ритуального омивання – мікви. Це мав бути невеликий басейн, приблизно 1,5 на 1,5 метри і 1 метр у глибину. Міква з'єднувалася з природнім джерелом або басейном із дощовою водою.

Коли в єврейському суспільстві звершували водне занурення, то це стосувалося ритуальної чистоти: коли хтось торкнувся до мертвого, коли був під одним дахом із померлим, коли торкнувся мертвої тварини, менструації, прокази. А також під час прийняття юдаїзму – коли звершувався обряд обрізання і не єврей ставав євреєм. Занурення у воду було заключним етапом прийняття єврейської віри. Занурення у воду тісно пов'язане із зобов'язаннями, які людина свідомо брала на себе. Ключовим при цьому є наявність віри.

З перших розділів Нового Завіту читаємо історію про Івана Хрестителя, який звертається до синів Ізраїлевих із закликом: «і каже: *Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне!*» (Мт. 3:2).

Він закликав єврейський народ до покаяння, нагадуючи їм, що скоро має прийти Месія, і їхні серця мають бути готовими, очищеними. Розуміємо, що покаяння має на увазі навернення людини до Бога з проханням про прощення гріхів. Ніхто не може покаятися за іншу людину, кожен має особисто навернутися до Бога у молитві. І після того, як людина наворачталася до Бога, Бог прощав їй гріхи і робив праведною.

«І, визнаючи свої гріхи, були хрещені ним у річці Йордані» (Мт. 3:6). Коли людина

сповідувала перед Богом свої гріхи, вона проходила водне занурення. Послідовники Христа мають звершувати хрещення з чітким усвідомленням того, що їхні гріхи прощені, і що їм дарується Божа праведність до моменту занурення.

У період апостолів і зародження християнства люди приходили до рішення змінити своє життя. Така зміна починалася з покаяння і віри. «Почувши, вони розчулилися серцем і сказали Петрові й іншим апостолам: *Що ж нам робити, мужі-брати? А Петро [сказав] їм: Покайтеся, і нехай охреститься кожний з вас в Ім'я Ісуса Христа на прощення ваших гріхів, і приймете дар Святого Духа*» (Дії 2:37-38).

Наступною умовою для водного хрещення є добре сумління. «Цей прообраз – хрещення – не позбавлення від тілесної нечистоти, а обітниця доброго сумління Богові, – і нині вас спасає через воскресіння Ісуса Христа» (1 Пт. 3:21).

І, звичайно ж, для людини, яка примирилася з Богом, абсолютно природно ділитися Доброю Новиною з іншими людьми, навчаючи їх того, як стати учнями Христа. «Тож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось Я з вами по всі дні аж до кінця віку! [Амінь]» (Мт. 28:19-20).

Спостерігаємо певний порядок: віра, покаяння, добре сумління, учнівство.

Коли говорити про хрещення дітей, то постає запитання: чи можуть діти виконати цю послідовність? Як дорослі люди, розуміємо, що ні. Всі ці дії мають бути осмисленими і зваженими. Хрещення не має магічних властивостей, не робить дитину християнином і не може її захистити. Дітей захищає Господь. Тому ми, батьки, маємо звертатися до Нього з вірою, просячи у Нього цього захисту.

Чи є зміст хрестити дітей? Писання вчить нас, що ні...

Олександр Ш.

СЛОВО ПРОЗОЮ

Щоб люди любили, сам полюби

«Кожен, хто чинить гріх, той раб гріха... Коли Син, отже, зробить вас вільними, то справді ви будете вільні» Ів. 8:34,36.

Недописана дисертація вже кілька місяців лежала на столі, припадаючи пилом. Василеві не було до неї, як і до всього іншого, ніякого діла. Цього ранку його погляд не спинився жодного разу на стосику списаних паперів – не до паперів, коли в голові – порожнеча й тупий біль.

З кухні долинав передзвін тарілок; крізь прочинені двері доносився запах смаженої цибулі. Колись у дитинстві він дуже любив смажену цибулю, але зараз, щойно подумав про їжу, як до горла підступила неприємна нудота... Аби перебити її, дістав із кишені піджака цигарку й почовгав на кухню, хоч знав, що там його й не чекали.

– Що, пияку, прочувався? – накинулася дружина. – І скільки, скажи, ти травитимеш мою душу? Ти ж і свою, і мою долю вже давно втопив у горілці. Доки мені ще терпіти?

Жінка докоряла й плакала. Василеві було шкода її, але він не знав, що треба сказати, аби втішити. Доки терпітиме? Хтозна. Важко з пияком? Звісно, важко, а хіба йому самому легше щодня терпіти оцей тупий біль і вирішувати одну й ту ж проблему: де похмелитися? Про це ж ніхто не питає.

– Василю, іди краще від нас, – мов вирок, прозвучали слова дружини. Поруч із нею – донька, вона також аж палахкотіла ненавистю.

– Оце так, – озвався хрипко, – поки працював, приносив додому гроші, то був потрібен, але тільки-но скривдили мене й витурили з роботи, то вже й виганяєте?

Дружина говорила ще щось, підкидала слово-друге й дочка, але Василь не чув їх. Чийсь голос шепотів йому на вухо: «Вони не пробачать, ніколи не пробачать, ти ж зав'язав їм світ. Візьми мотузку – і гайда до парку. Налякаємо їх...»

Не довго думаючи, Василь і справді дістав із шухляди мотузку. «Якщо й не налякаю, – думав, – то бодай звільню їх від своєї присутності». – «Гайда, гайда, весело буде!» – хихикав усе той же голос.

Василь вийшов із дому й попрямував до парку, аби, нарешті, покінчити назавжди з цим остогидлим життям...

– Синку, синку, – почув позад себе чийсь голос. Озирнувся – край дороги стояла бабуся.

– Допоможи мені перейти дорогу, – попросила вона, – машин багато, боюся, що зіб'ють із ніг.

Оте «синку» розбудило в сер-

ці щось світле й приємне. Так у дитинстві називала його матуся. Вона дуже любила свого си-на-одинака, пишалася тим, що він – перший учень у школі, потім – в інституті... Мама – це була єдина людина, яка вже й у дорослому віці леліяла його, мов малу дитину. Нема вже мамі... Нема...

Горбик землі на цвинтарі – ось усе, що лишилося від неї. Та ще – син-одинак, який уже давно викликає у всіх не гордість, а зневагу. «Нічого, – сам собі сказав подумки, – сьогодні поруч із маміною могилкою з'явиться й моя... Поруч лежатимемо – ось тільки бабусю переведу через дорогу».

Василь підійшов до старенької, взяв із її німічних рук важезну сумку.

– Пішли, бабусю, швидше, я поспішаю, – сказав заклопотано.

Коли вже були на протилежному боці вулиці, бабуся, лагідно глянувши в очі Василеві, із материнською теплотою в голосі сказала:

– Поспішаєш, кажеш? Шкода, бо думала, що й сумку мені донесеш. Я тут неподалік живу, синочку.

Якою б важкою після вчорашньої п'ятки не була Василева голова, він не міг відмовити цій немолодій жінці – не міг, бо так навчила його матуся: шанувати старість. До того ж, на свіжому повітрі почувався трішечки краще, ніж вдома. Та й куди, власне, поспішати? Здійснити свій задум встигне й через годину.

Він провів бабусю до самісінького дому й покірно сів поруч із нею на лавці, поки старенька трішечки відпочине з дороги.

– Як тебе, синочку, звати? – почув лагідний голос.

– Василем кличуть.

– Значить, Василько.

Василько... Знову так, як назива-

вала його тільки мама. Чомусь ставало спокійно й затишно біля цієї незнайомої людини, про існування якої ще півгодини тому навіть не здогадувався. Та й бабуся, здавалося, не помічала його перепитого, посинілого лица.

– А куди ти поспішав, Васильку? – розпитувала далі старенька.

– Та... – знітився Василь, не знаючи, що відповісти: брехати не смів, а сказати правду... Нащо вона, цій добрій людині, його правда?

– Не кажи нічого, дитино, – зітхнула бабуся, – я вже давно помітила, що мотузку у тебе з кишені звисає. Не бери лихого до голови, синочку; гріх таке й думати, – не те, що робити.

– Гріх? – вражено перепитав Василь. – Але ж я нікому в цьому світі не потрібен, усі мене ненавидять, усі зневажають.

– Господь тебе, сину, любить, – торкнулася бабуся Василювої руки. – А щоб любили й люди, ти сам полюби: і їх, і себе. Для початку ж звільнися від того, хто нашіптує тобі про самогубство.

– Як, бабусю? – Василь, мов маленький, витер сльози, що з'явилися в куточках очей.

– Ти не соромся, плач, синку, плач... Ці сльози очистять душу й відкриють твоє серце перед Богом. Плач...

...Того ж вечора щирі сльози покаяння з Василевих повік падали прямо на підлогу церкви, залишаючи на ній мокрий слід невимовного болю та відчаю. Тут він уперше за багато років схилив свої коліна перед Богом. Додому чоловік повертався вже оновленою людиною – людиною, яка прийняла безцінний дар Божого спасіння.

Світлана Береза

НОВИНИ

«Засуджуємо погроми і переслідування за національною ознакою!» – Рада Церков

З обуренням і тривогою Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій констатує зростання кількості нападів та погромів, спрямованих проти циган (ромів).

Про це ВРЦіРО наголошує у своїй спеціальній Заяві з приводу погромів, спрямованих проти циган, адже внаслідок останнього такого випадку на околицях Львова ввечері 23 червня сталося вбивство, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«Ми рішуче засуджуємо такі вчинки. Такого типу дії, ким би вони не були вчинені та якими б гаслами ці злочини не виправдовували себе, є позбавленими гідності, дискредитують Україну, а відтак є справою, що йде на користь ворогам нашої країни», – заявила Рада Церков.

Інститут релігійної свободи, Київ

Рада Церков закликає МОН привести експертизу підручників у відповідність до закону

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликає Міністра освіти і науки замінити незаконну «антидискримінаційну» експертизу підручників іншою, яка не буде ідеологічно

заангажованою.

З таким зверненням ВРЦіРО звернулася до міністра Лілії Гриневич у четвер, 14 червня, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій вбачає своїм громадянським обов'язком звернути Вашу увагу на неприпустимість впровадження у шкільну освіту так званої гендерної ідеології – відмінної від поняття рівності прав жінок і чоловіків, а також проведення інших згубних для молодого покоління соціальних експериментів за допомогою «антидискримінаційної» експертизи підручників і освітніх програм», – наголошується у листі.

ВРЦіРО зауважує, що інструктивно-методичні матеріали для експертів щодо здійснення «антидискримінаційної» експертизи, рекомендовані Інститутом педагогіки НАПН України та підготовлені за підтримки Фонду ім. Гайнріха Бюлля, містять поняття «гендер», яке суперечить законодавству України.

Інститут релігійної свободи, Київ

5 липня оголошене Днем національного читання Біблії

З нагоди 1030-ліття хрещення Київської Русі, а також для заохочення українців до читання та слідування Біблії, всі християнські Церкви й Українське Біблійне Товари-

ство прийняли рішення проголосити 2018 рік Роком Божого Слова в Україні.

Одним із багатьох заходів, запланованих з цієї нагоди, є Національне читання Біблії. Про це РІСУ повідомили в Українському Біблійному Товаристві. Захід відбуватиметься на Софійській площі м. Києва з 17:30 5 липня до 20:00 8 липня 2018 р.

Протягом цього часу Біблію буде прочитано вголос від початку до кінця та без зупинок приблизно 350-ма читцями: керівниками Церков і священнослужителями з усієї країни, відомими діячами, представниками влади та іноземними гостями. Вона лунатиме українською та російською, давньоєврейською, давньогрецькою, старослов'янською й латинською, а також багатьма сучасними іноземними мовами, демонструючи всеосяжність, цілісність і незмінність Божого Слова.

Національне читання Біблії номіновано до Національного реєстру рекордів України як наймасовіший та найтриваліший захід із читання вголос у нашій країні.

Релігійно-інформаційна служба України

Вражаюча правда про життя

Одного разу майстру на будівництві, який знаходився на шостому поверсі, потрібно було покликати робітника, який працював на першому поверсі. Але через будівельний шум робітник не чув свого начальника і не відповідав.

Щоб привернути увагу працівника, майстер вирішив кинути монету, яка впала чоловіку прямо під ноги. Майстер очікував, чоловік хоча б погляне наверх, щоб поцікавитися звідки впали гроші. Але чоловік мовчки поклав гроші в кишеню і непохитно продовжував працювати далі.

Оскільки майстру потрібно було привернути увагу помічника, він продовжував кидати гроші. Спочатку 10 монет, потім взагалі 40 монет. Але кожного разу робіт-

ник клав гроші в кишеню і продовжував працювати.

Розлютившись, майстер кинув у робітника камінця, який потрапив чоловіку прямо в лоб. І тоді, нарешті, він підняв голову і помітив майстра...

Ця історія дуже схожа на наше життя. Бог хоче, щоб ми звернули увагу на Нього. Він робить нам подарунки, а ми думаємо, що нам повезло, не бачачи Того, Хто є автором добра.

Тоді ж, коли нам прилітає щось важче, ми часто це називаємо проблемами, і починаємо звертатися до Бога. Кожного разу, коли отримуємо подарунок, маємо подякувати Богу, а не чекати, поки щось прилетить у наше життя.

bible-facts

Хрещення Русі: вчора, сьогодні, завтра

Початок статті на сторінці 1

Один Київський Князь, якого згодом назвуть і Великим, і Святим і Рівноапостольним, зміг християнізувати всю країну. Князь Володимир не унікальний – так до нього зробили князі болгарський і польський, князі германців, франків та готів. А ще на п'ять сторіч раніше – князь вірменський. Таке сьогодні ніякому князю і навіть президенту не під силу. Ось чим відрізняється 2018 від року 988.

Це очевидний факт: хрещення Київської Русі перемінило, переформатувало наш народ, і це насправді важко осмислити в усьому обсязі. Зміни, які відбулися з нехай «політичним» і навіть частково примусовим приходом християнства, значні й очевидні. Вони зачіпають повільний вихід народу з багатобожжя поганства та утвердження віри в одного живого Бога-Творця. Об'єднання навколо християнської віри допомагало формуванню з розрізнених і ворожих племен однієї держави. Саме християнська віра принесла слов'янам братерське ставлення до людини з іншого роду чи племені, якщо до того це були вороги. Важливо сказати про суттєве оздоровлення моралі, з'явилося розуміння християнської чесноти, зародилася та розвинулася писемність і освіта як така. Наш народ із його ментальністю та творчістю, з кращими та гіршими рисами сформувався саме під впливом того хрещення 1030-літньої давності.

Що маємо сьогодні?

Повернення до поганства – українці у великій кількості лише формально християни. За суттю своєю вони погани, і то переконливі. Це виявляється у всіх сферах життя – від релігії до бізнесу, від сім'ї до мовлення. І Перун тут ні при чім. Той, втоплений ще за Володимира божок, нікому уже не допоможе і не пошкодить.

Серед усіх лих нашого часу вихоплю проблему сім'ї – сім'я сьогодні в небезпеці. Кількість розлучень, злочинів на статевому ґрунті, дошлюбне і позашлюбне співжиття зашкалює. Існує проблема величезної кількості сиріт! А як щодо дітей, які позбавлені уваги батьків і яких формує вулиця, а згодом тюрма?

Ось чим відрізняється 2018 рік від 988 – нам не допоможуть ні пан Президент, ні Верховна Рада. Швидше пошкодять – лише в цьому році зусиллями уряду та Верховної Ради були неодноразові спроби прийняти закони і положення, які прирівнюють статеве збочення до традиційної сім'ї. Тим самим руйнують не лише інститут сім'ї як такої, але й церкву. Ні, вони не допоможуть врятувати ні сім'ю, ні церкву, ні мораль. Вони не зупинять процесу секуляризації – це і не їхня справа. Не зупинять і модерного та глобального процесу опоганення. Тобто християнство в Україні у 2018-тому, на відміну від 988-го, знаходиться не у процесі зростання кількості та впливу, а в процесі зменшення як кількості, так і впливу на суспільство.

Який виклик, з огляду на минуле і сьогодення, стоїть перед християнськими конфесіями?

1. Ми, українці, носимо якусь дивну, ще в давнину прищеплену вдачу, яка стала частиною нашого менталітету – якщо він, сусід, не такий як я, то він чужий. Християнству це не властиво, а тому ця позиція ще або слов'янська дохристиянська, або ж прищеплена кимось свідомо і цілеспрямовано. Чому мені сьогодні, баптисту у шостому поколінні, потрібно доводити, що я нормальний українець і свій, і що протестанти в Україні вже 500 років, а моя конфесія – понад 150? Отож, усвідомлюючи сучасні виклики і небезпеки, християнські конфесії потребують зважитися на ВИЗНАННЯ. Визнання того, що українське християнство – то багатокімнатна квартира, яку, як говорив видатний апологет і англійський класик Клайв С. Льюїс, кожен влаштовує згідно зі своєю історією та традицією. І так має бути, адже визнання не применшує і тим більше не заперечує власний шлях та розвиток. Сьогодні християнському поступу в Україні шкодять як внутрішня ворожнечість серед розділених православних та протестантських конфесій, так і міжконфесійне протистояння на місцях. Колись учні вимагали від Ісуса, щоб той заборонив іншим діяти «бо він з нами не ходить». Ісус же йому відказав: Не

забороняйте, бо хто не проти вас, той за вас!» (Лк. 9:49,50). Сьогодні нам потрібна відкритість усієї української християнської спільноти перед лицем виродження християнських цінностей і самого християнства.

2. Християнські громади потребують найсерйознішим чином віднестися до виховання своїх вірян. Ми, християни, не можемо претендувати на право мати голос у суспільстві, якщо самі не будемо прикладом. Вбогість християнського свідоцтва в Україні пов'язана з особистим невіглаством та недостойним життям вірян. Сьогодні неабияк зростає актуальність старої народної приказки: «Який піп, такий і прихід». Життєвий приклад відриного та побожного життя помісного священства має бути розділений з громадою. Церковна кафедра, як і тисячу років тому, має стати місцем духовного навчання та виховання: про подружню вірність і посвячену працю, про чесне заробляння і жертвування, про активну позицію і особистий розвиток. Сьогодні голос християн приглушений їхнім негідним свідоцтвом – тому лише духовне оздоровлення вірян насправді збільшить авторитет церкви та надасть її посланню сили.

3. Церква потребує «піти» у суспільство – ногами своїх вірян та духовенства і служити місту й селу. Сьогодні ми є свідками скорочення кількості людей, які відвідують церкви. А тому зовнішня духовно-просвітницька і соціально-гуманітарна праця в українському суспільстві має стати пріоритетом для конфесій. Окремої і найпильнішої уваги вимагає і найвразливіша частина нашого суспільства – сім'я: чоловік і дружина, діти, підлітки і молодь, люди похилого віку і з особливими потребами, потерпілі від війни на Сході України. А тому саме церква має стати ініціатором створення за державної підтримки творчих центрів для дітей і молоді, консультаційних центрів з питань сім'ї і материнства, реабілітаційних центрів для алко- і наркозалежних, інвалідів.

А ще церква, виходячи з попереднього, повинна мати своє ясне послання до суспільства, де чимало громадян називаються християнами. Так робили проповідники часу князів Володимира та Ярослава: вони сильно били по таких вадах уже охрещеного суспільства, які видавалися їм найбільше ганебними: легкі розлучення, співжиття без шлюбу, багатоженство (це не старий гріх – сьогодні він присутній в іншій формі). Дуже часто й енергійно вони виступали проти пияцтва, яке було дуже поширене, особливо у вищих верствах. Цінною була боротьба з суворістю і немилосердністю. Тодішні проповідники гостро виступали проти злочинності на всіх рівнях, надто високих відсотків лихви, проти торгівлі невольниками.

Спільні зусилля усіх християнських конфесій задля зміцнення і розвитку інституту сім'ї у її євангельському розумінні як єдності одного чоловіка і однієї жінки, задля духовного і морального розвитку вірян, задля просвітництва та добродійства серед суспільства буде слугувати як зросту Церкви, так і добру усього нашого українського народу.

Микола Романюк

СЛОВО ПОЕТИЧНЕ

Ми стільки літ не бачили тепла

Ми стільки літ не бачили тепла,
Ми стільки літ не помічали Бога.
Наче й дорога в нас своя була,
Та це була без Господа дорога.

Навмисне наче й не чинили зла,
Поняття мали про людську порядність.
Нас власна самовпевненість вела.
І ми йшли – до сміху безпорадні.

Ми стільки літ училися ходити,
Та як усі – блукали манівцями.
Шматочки сонця в крижаній воді
Ніякого тепла не обіцяли.

Життя просторе, але і складне:
Завжди знайдеться той, хто дасть на муки,
Завжди знайдеться той, хто розіпне,
Завжди знайдеться той, хто вміє руки.

Ми стільки літ служили суєті,
Вона на ланцюжку всіх нас водила.
Як Божий Син вмирає на хресті,
То суєті нема до того діла.

А є душа. Вона за що болить
І побивається так невимовно тужно?
Бо має вибрати в стрімкому леті літ,
Кому вона – чи тьмі, чи світлу служити?

Ми стільки літ шукали виправдань,
Ми їх шукали замість покаяння,
А пристрастей розгнущана орда
Нам у лице здивоване сміялась.

Людського щастя невлівима грань...
Де пік багатства? Де ціна нестачі?
Що треба нам: добра чи покарань,
Щоб в Спасових очах себе побачить?

І хрещенням омитись від гріхів,
І Господу подякувати за вічність,
Забуть слова і помисли лихі
І не триматися за мірки звичні.

Пречистий спокій, радість неземна
І впевненість, що ти – дитя Господнє.
Одна із найвиразніших ознак:
Ти від гріхів вже вільний від сьогодні.

І перший крок несміло ще ступить,
І помолитись Богові, як вперше.
Це тільки крок. Але настане мить –
Себе в собі Любов'ю перевершить.

Ольга Черномаз

З Тобою

Коли навала смутку й самоти
На душу налягає в пізну пору,
Я знаю, що й тоді зі мною Ти,
Я відчуваю, Ти зі мною поруч.

Коли навколо віхоли метуть,
Змітаючи, мов сніг, щасливі роки,
Я серцем відчуваю, що Ти тут,
Я навіть чую тихі Твої кроки.

Коли я безпорадний, як маля,
В душі – мов після вигнання з Едему,
Я раптом чую, як моє ім'я
Лунає ніжно в голосі Твоєму.

Коли радію сонцю й солов'ю,
І почуття хвилює незбагненне,
Відверту бачу посмішку Твою,
Що Ти радієш щиро так за мене.

З Тобою я не знаю самоти,
З Тобою мені затишно й красиво.
Лише тоді, коли зі мною Ти,
Я, мов дитя, по-справжньому щасливий!

Михайло Козубовський

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ДУХОВНО-ПРОСВІТНИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Адреса: а/с 116, м. Рівне,
33028, Україна.

Телефон: (0362) 63-79-76

www.slovovchitelyu.org

СЛОВО
ВЧИТЕЛЮ

Християнська телепередача

«Мир вам»

www.mirvam.at.ua

Адреса редакції: вул. Січ. Стрільців 63/49 м.
Бережани, 47501, Тернопільська обл. +380966126096,
slovoproslovo@ukr.net

Видання здійснюється на добровільні пожертвування і
розповсюджується безкоштовно.

Номер рахунку для пожертвувань:
5168 7422 2234 5641, ПриватБанк

Заочна Біблійна школа

«Емаус»
Безкоштовні дистанційні курси з вивчення Біблії
для дорослих та дітей.
Інформація за телефоном:
+380987959650, +380970345049

Почтова Біблійна Школа

Біблійна школа

Духовно-просвітницька газета
Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія ТР №597-197р 30.11.2012 р.
Тираж 6500 шт. Віддруковано
Друкарня «Буковинський видавничий дім»
м.Чернівці, вул. Лесина 31
+38 050 997 51 86 +38 098 311 08 98

Головний редактор
Анатолій Яковчук
Верстка та дизайн: Анатолій Яковчук
Літературна редакція: Анна-Віталія Палій,
Олена Яковчук, Людмила Дмитрус
Адреса в Інтернеті: www.slovoproslovo.info

Запрошуємо вас